

На сьогодні стає очевидним, що з еволюцією українського суспільства до рівня інформаційного, значення сучасних бібліотечних установ як інформаційних центрів зростатиме.

Також нині видозмінюється, набуває нового значення, характерних рис та особливостей робота з бібліотечного обслуговування сучасних користувачів. У зв'язку з цим посилюється роль бібліотек як сучасних інформаційних центрів – важливих елементів соціальної структури в розвитку суспільства [3, с. 146].

Джерела та література

1. Використання документально-інформаційних ресурсів у інформаційному забезпеченні користувачів. (з досвіду роботи Долинської ЦРБ) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://lib.if.ua/publish2008/1221216205.html#>

2. Желай О. Інформаційні запити як орієнтир удосконалення бібліотечної діяльності / О. Желай // Наук. пр. Нац. б-ки України ім. В. І. Вернадського. – К., 2011. – Вип. 30. – С. 262–263.

3. Медведєва В. Становлення інформаційно-комунікаційних технологій у діяльності інформаційно-аналітичних служб бібліотек (на прикладі Служби ін-формаційно-аналітичного забезпечення органів державної влади НБУВ) : монографія / Валентина Медведєва ; НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського. – К. : 2013. – 180 с.

4. Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки: Закон України від 9 січня 2007 року. № 537-V. – Відомості Верховної Ради України 2007, № 12, ст.102. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/537-16>

5. Присяжна Л. В. Роль сучасних інформаційних та телекомунікаційних технологій у контексті розвитку бібліотек / Л. В. Присяжна // Наук. пр. Нац. б-ки України ім. В. І. Вернадського. – К., 2011. – Вип. 30. – С. 229.

**Олена Забрда
м. Миргород**

ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ФУНКЦІОНУВАННЯ МУЗЕЇВ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Музей можна визначити як своєрідний архів речей, предметів, оскільки документ постає в речовому вигляді і входить у музейний фонд поряд з іншими музейними предметами.

Музеї – це культурно-освітні та науково-дослідні заклади, призначені для вивчення, збереження та використання пам'яток природи, матеріальної і духовної культури, прилучення громадян до надбань національної і світової історико-культурної спадщини [1].

Основними напрямками музейної діяльності є культурно-освітня, науково-дослідна діяльність, комплектування музейних зібрань, експозиційна, фондова, видавнича, реставраційна, пам'яткоохоронна робота.

Законодавство України про музеї та музейну справу базується на Конституції України і складається з основ законодавства України про

культуру, Закону України «Про музеї та музейну справу» та інших нормативно-правових актів. Центральним органом виконавчої влади у сфері музейної справи є Міністерство культури України.

Основними напрямками національної музейної політики є:

- збереження історичних пам'яток та інших об'єктів, що становлять культурну цінність;
- повернення в Україну культурних цінностей народу, які знаходяться за її межами;
- забезпечення соціально-економічних, правових і наукових умов для ефективної діяльності музеїв;
- сприяння формуванню сучасної інфраструктури музейної справи;
- підтримка і розвиток мережі музеїв;
- забезпечення підготовки та підвищення фахової кваліфікації музейних кадрів, їх правовий і соціальний захист;
- бюджетне фінансування (у тому числі на дольових засадах) і пріоритетне матеріально-технічне забезпечення розробки і реалізації державних, регіональних і місцевих програм розвитку музейної справи;
- забезпечення охорони музеїв;
- підтримка фундаментальних і прикладних наукових досліджень, пов'язаних з музейною справою;
- сприяння міжнародному співробітництву в галузі музейної справи.

Музей діє на підставі статуту (положення), що затверджується його засновником чи засновниками.

У статуті (положенні) музею визначаються:

- назва музею, його статус, склад засновників, їх права та обов'язки;
- організаційна структура, основні завдання та напрями діяльності;
- джерела надходження коштів і їх використання, склад майна музею, порядок його реорганізації та ліквідації, умови збереження музейного зібрання у разі ліквідації музею;
- інші умови діяльності музею.

Україна переживає музейний бум. За останні роки з'явилась надзвичайно велика кількість нових музеїв.

Як зареєструвати свою колекцію і зробити музей?

Відповідно Наказу Міністерства культури і мистецтв України від 30 квітня 1996 року № 220 «Про затвердження Положення про державну реєстрацію, перереєстрацію та облік музеїв» для реєстрації музею подаються такі документи:

- рішення засновника (засновників) або його правонаступника про створення музею;
- статут (положення) відповідного музею, затверджений засновником;
- документ про сплату коштів за державну реєстрацію;
- документи, що засвідчують джерела фінансування для належного функціонування музею;
- реєстраційна картка (заява) у 4-х примірниках;
- паспорт музею, завірений органом культури, у 3-х примірниках... [2].

Музей вважається створеним і набуває прав юридичної особи з дня його державної реєстрації. Свідоцтво про державну реєстрацію музею є

підставою для відкриття розрахункового, валютного, спеціального та інших рахунків в установах банків, виготовлення печаток і штампів.

Засновником може бути як приватна особа (приватний підприємець) так і будь-яка організація, навчальний заклад або комерційна фірма.

Підтримки у музеїв практично немає. Кожен виживає, як вміє.

В Україні існує низка законів, які, начебто, повинні надавати допомогу у вирішенні проблем музеїв. Але в реальному житті вони не працюють. І коли виникають проблеми, музеї залишаються один-на-один.

Джерела та література

1. Про музеї та музейну справу : закон України : за станом на 29 червня 1995 року / Верховна Рада України. – К.: Парлам. вид-во, 1995. – С. 191.

2. Про затвердження Положення про державну реєстрацію, перереєстрацію та облік музеїв [Електронний ресурс] : наказ, положення, рекомендації. – Електрон. дані. – К., 1996. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0350-96> (дата звернення 23.10.2016). – Назва з екрана.

3. Бездрабко В. Класифікація архівних документів: проблеми і пошук / В. Бездрабко // Архівознавство. Археографія. Джерелознавство: міжвідом. зб. наук. праць. – К., 2002. – Вип. 5. – С. 179–184.

4. Музей [Електронний ресурс] : стаття. – Електрон. дані. – К., 2016. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Музей> (дата звернення 23.10.2016). – Назва з екрана.

Тетяна Куш

Наук. керівник – к.пед.н., доц. Ісаєнко Т. К.

м. Полтава

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ АРХІВНОЇ СПРАВИ

Архівна справа є важливою складовою інформаційної та культурної сфери життєдіяльності суспільства, що охоплює наукові, організаційні, правові, технологічні, економічні та інші питання, пов'язані з нагромадженням, обліком, зберіганням юридичними і фізичними особами архівних документів та використанням відомостей, що в них містяться.

За роки української незалежності розвинуто важливу ланку архівної системи – підготовка кадрів і науково-методичне забезпечення архівної справи. Розширилася система архівної освіти – зараз фахівців у цій галузі готують понад десять вищих навчальних закладів. В Україні видаються кілька наукових архівознавчих часописів, які публікують численні дослідження й документи. Українські архівісти встановили тісний зв'язок з міжнародною науковою спільнотою. Вони беруть активну участь у діяльності Міжнародної ради архівістів та інших європейських і світових архівних організацій [1, с. 159].

Сучасний стан архівної справи викликає глибоке занепокоєння, є вагомою підставою для вжиття кардинальних заходів, оскільки матеріально-технічна база державних архівних установ морально й фізично застаріла, не